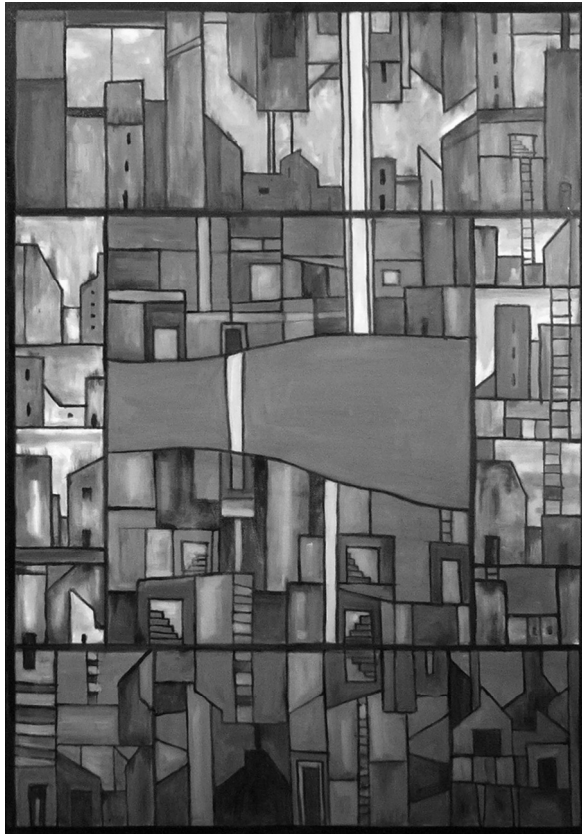

jött az ajándékok átadása, szánalmasan nyafogva mondtam: Majd szerelünk. Egy kartondobozt vittem át hozzá, addig nálam állt, kacatok voltak benne, mackó, vegyes apróságok. Apró, tépett cetlit tettem a tetejére, ceruzával ráírtam, APUKÁNAK, hogy látsszon rajta, ajándék. Bizonyos szinten nyilván tudtam, hogy nem lehet belőle semmit összerakni. Az ünnep után hetekkel vagy hónapokkal egyszer beóvakodtam a szobájába, hogy újra magamhoz vegyem a kacatokat tartalmazó dobozt. A regresszió tette, hogy nyöszörögve hagyták el a torkomat a hangok? Szerelni – ez egy dolog volt. Sokszor megbeszéltük, hogy ő meg én majd szerelünk. Férfiak így kapcsolódnak egymáshoz.

Földalatti város 2. olaj, vászon, 100×70 cm, 2017.